

POSTANOWIENIE

Dnia 24 stycznia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Halina Kiriło

w sprawie z powództwa Zakładu Utylizacyjnego Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w G.
przeciwko Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki
o nałożenie kary pieniężnej,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 24 stycznia 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej od wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 26 września 2012 r.,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny wyrokiem z 26 września 2012 r., oddalił apelację Zakładu Utylizacji Sp. z o.o. z/s w G. (powód) od wyroku Sądu Okręgowego w W. z 15 września 2011 r., w sprawie przeciwko Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki (Prezes Urzędu) o nałożenie kary pieniężnej.

Powód zaskarżył wyrok Sądu Apelacyjnego skargą kasacyjną w całości. Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił naruszenie art. 56 ust. 1 pkt 1a w związku z art. 9a ust. 8 oraz art. 3 pkt 13, art. 3 pkt 13a i art. 3 pkt 11 Prawa energetycznego oraz naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. w związku z powołanymi powyżej przepisami Prawa energetycznego, a nadto naruszeniu art. 328 § 2 k.p.c.

Powód wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i orzeczenie co do istoty sprawy oraz rozstrzygnięcie o kosztach procesu za wszystkie instancje, względnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi drugiej instancji, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i poprzedzającego go wyroku Sądu pierwszej instancji oraz przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w W.

Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398⁴ § 1 pkt 3 k.p.c. powód podnosi, że istnieje uzasadniona wątpliwość, czy zaskarżony wyrok odpowiada prawu. Wyjaśnienie tej wątpliwości ma zaś istotne znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy. Uzupełniając, na wezwanie Sądu Apelacyjnego, brak formalny skargi kasacyjnej w postaci uzasadnienia wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania powód wskazał, że zachodzi potrzeba wykładni przepisów art. 56 ust. 1 pkt 1a w związku z art. 9a ust. 8 oraz art. 3 pkt 13, art. 13a Prawa energetycznego w zakresie ustalenia właściwej wykładni pojęcia odbiorcy końcowy, w szczególności w kontekście będącego podstawą rozpoznania w niniejszej sprawie stanu faktycznego, w którym powód sprzedał energię innemu podmiotowi za pośrednictwem własnej sieci wewnętrznej. Podmiot ten nie może zostać uznany za odbiorcę końcowego, ponieważ nie był przyłączony do sieci elektroenergetycznej.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Skarga kasacyjna powoda nie kwalifikowała się do przyjęcia celem jej merytorycznego rozpoznania.

W pierwszej kolejności należy przypomnieć, że skarga kasacyjna nie jest zwykłym środkiem zaskarżenia a jej rozpoznanie następuje tylko z przyczyn kwalifikowanych, wymienionych w art. 398⁹ § 1 k.p.c., to jest wówczas, gdy w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, bądź istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, czy też zachodzi nieważność postępowania lub gdy skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W konsekwencji tego, w art. 398⁴ § 2 k.p.c. wśród istotnych wymagań skargi kasacyjnej ustawodawca wymienił

obowiązek złożenia wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania i jego uzasadnienie. Wymóg ten wiąże się z tzw. przedsądem, polegającym m.in. na możliwości odmowy przez Sąd Najwyższy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.). Wypełnienie tego wymogu polega na przedstawieniu wyodrębnionego wywodu prawnego, w którym skarżący wykaże, jakie występujące w sprawie okoliczności pozwalają na uwzględnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i jednocześnie uzasadnieniu, dlaczego odpowiadają one ustawowemu katalogowi przesłanek. Na etapie przedsądu, kiedy Sąd Najwyższy podejmuje decyzję o przyjęciu skargi do rozpoznania ocenie i analizie podlega, obok elementów konstrukcyjnych skargi, tylko wniosek o jej przyjęcie i jego uzasadnienie. Dlatego skarga kasacyjna powinna być tak zredagowana i skonstruowana, aby Sąd Najwyższy nie musiał poszukiwać w uzasadnieniu jej podstaw pozostałych elementów konstrukcyjnych skargi, ani tym bardziej się ich domyślać.

Mając na względzie, że skarga kasacyjna jest szczególnym środkiem zaskarżenia, realizującym przede wszystkim interes publiczny, polegający na usuwaniu rozbieżności w orzecznictwie sądów powszechnych oraz na wspomaganiu rozwoju prawa, uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania powinno koncentrować się na wykazaniu, iż takie okoliczności w sprawie zachodzą (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 5 czerwca 2013 r., III SK 55/12 i powołane tam orzeczenia).

Tymczasem wniosek o przyjęcie skargi powoda do rozpoznania i jego uzasadnienie nie spełniają powyższych wymogów choćby w minimalnym stopniu. Zawarty w treści samej skargi wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania ze względu na „uzasadnioną wątpliwość czy zaskarżony wyrok odpowiada prawu” nie nawiązuje do żadnej z przesłanek przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 1-4 k.p.c. Nie wskazuje bowiem, czy powodem przemawiającym za merytorycznym rozpoznaniem skargi jest potrzeba rozstrzygnięcia zagadnienia prawnego, czy też wykładni przepisów budzących poważne wątpliwości bądź rozbieżności w orzecznictwie, czy wreszcie oczywista zasadność skargi. Nie ulega jedynie wątpliwości, że podstawy ewentualnego przyjęcia skargi do rozpoznania powód nie upatruje w nieważności postępowania.

Wykonując wezwanie Sądu drugiej instancji do uzupełnienia braków formalnych skargi pełnomocnik powoda wyjaśnił, że wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej jest uzasadniony potrzebą wykładni przepisów art. 56 ust. 1 pkt 1a w związku z art. 9a ust. 8 oraz art. 3 pkt 13 i art. 13a Prawa energetycznego w zakresie wykładni pojęcia odbiorca końcowy w kontekście będącego podstawą rozpoznania w niniejszej sprawie stanu faktycznego, w którym powód sprzedał energię innemu podmiotowi za pośrednictwem własnej sieci wewnętrznej. Podstawę prawną wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania stanowi zatem art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. W tym przypadku skarżący ma nie tylko obowiązek określenia przepisów wymagających wykładni oraz wskazania poważnych wątpliwości interpretacyjnych związanych ze stosowaniem tych przepisów, ale także podania doktrynalnego lub orzeczniczego źródła tych wątpliwości lub rozbieżności w orzecznictwie sądów (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 6 listopada 2012 r., III SK 17/12 i powołane tam orzecznictwo). Wątpliwości interpretacyjne lub rozbieżności w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. należy opisać, wskazując argumenty, które prowadzą do rozbieżnych ocen prawnych. Trzeba też przedstawić własną, odpowiednio uzasadnioną, propozycję interpretacji powołanych przepisów, a także wpływ tej wykładni na rozstrzygnięcie sprawy. Tymczasem pełnomocnik powoda ograniczył się jedynie do sformułowania powołanego powyżej problemu prawnego, nie przedstawiając jakiegokolwiek wyводу w przedmiocie wątpliwości interpretacyjnych dotyczących pojęcia odbiorcy końcowego.

Mając powyższe na uwadze, z mocy art. 398⁹ § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.